

verden, og da i sjøfarten som sådan derfor nødvendigvis blir en eksponent for nasjonen i sin helhet, så følger herav at perspektivet i foreliggende sak for oss sjøfolk må fortone seg som noe unaturlig, når gjenstanden for vår sjømannsmessige hyllest ikke engang hviler i sitt fedrelands jord.

Det er etter alt dette grunn til å se frem til neste korsvei i striden om sarkofagen med større forhåpning enn hittil. Innen 12te november 1970 — 250-årsdagen for Tordenskiolds tragiske død og nedverdiggende behandling fra de danske myndigheters side — må det danske folk ha fått øynene opp for de riktige historiske perspektiver og dermed for forutsetningene for den riktige vurdering av det sjøfarende norske folks berettigede ønske.

Men minnet skal aldri dø . . .

Det hvisler i lette bølger,
Det runger fra skumhvitt sjø:
Han er ikke mer iblant oss,
men minnet skal aldri dø!
Det suser fra Kingoes høyder,
fra slektens gamle grund:
Han er ikke falt for evig,
men lever i denne stund!
Han lever i hver en nordmann,
som dristig, med djerpe tak
forsvarer vår fred og frihet
og strider for Norges sak.
I ungdommens friske framferd,
i mannsnot og dåd og dyst
Det ligger en arv i bragden
fra Marstrand og Sveriges kyst.
Og hver gang en nordmann kjemper
mot urett og makt og vold
skal dette være hans heder:
Han er som en Tordenskiold.

Henry Strand